

Καινούριοι φίλοι, καινούρια ζωή

Συγγραφή και εικονογράφηση από τους μαθητές της Δ'Ταξης.

Δημοτικό Σχολείο Τσάδας – Κοίλης «Ευαγόρα Παλληκαρίδη»

Σχολική χρονιά: 2025-2026

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αγόρι, που το έλεγαν Δαμιανό και ζούσε σε μια μεγαλούπολη. Το σπίτι του ήταν σε μια τεράστια πολυκατοικία. Η ζωή του ήταν ήρεμη, χωρίς έγνοιες και προβλήματα, αλλά λιγάκι μονότονη.

Ένα απόγευμα, όμως, έγινε κάτι ανήκουστο, που τον έβγαλε από τη μονοτονία της ζωής του. Καθώς επέστρεφε στο σπίτι του μετά από μια συνηθισμένη βόλτα, ένας δυνατός ανεμοστρόβιλος τον παρέσυρε μακριά από το σπίτι του και χάθηκε. Όσο κι αν προσπαθούσε, δεν έβρισκε το σπίτι του. Όλα τα σπίτια του φάνινονταν ίδια! Στην προσπάθειά του να επιστρέψει, ήθελε να βρει φίλους για να τον βοηθήσουν. Και τα κατάφερε!

Όταν άρχισε να βραδιάζει, εμφανίστηκε μπροστά του μια όμορφη γυναίκα με κατάμαυρα ρούχα και μακριά μαύρα μαλλιά που είχαν επάνω τους κίτρινα, φωτεινά αστεράκια.

- Ποια είσαι; τη ρώτησε ξαφνιασμένος, και λίγο φοβισμένος.
- Είμαι η Νύχτα και είμαι εδώ για να σε βοηθήσω, του απάντησε εκείνη και τον καθησύχασε.
- Θα το εκτιμούσα πολύ. Έχω χαθεί και δε βρίσκω το σπίτι μου.
- Θα σου δώσω ένα δώρο που θα σε βοηθήσει. Πάρε αυτό το φωτεινό αστεράκι και μη φοβάσαι. Θα σε φωτίζει και θα βρεις τον δρόμο για το σπίτι σου.

Έτσι, ο Δαμιανός πήρε θάρρος από τη συμβουλή της Νύχτας και προχώρησε, έχοντας στα χέρια του το αστεράκι να του δείχνει τον δρόμο.

Καθώς προχωρούσε, συνάντησε το Ποτάμι. Σταμάτησε και κουβέντιασαν για λίγο. Ήταν πολύ φιλικό μαζί του. Προτού αποχαιρετιστούν, το Ποτάμι του είπε:

- Να κινείσαι πάντα, όπως κάνω εγώ! Να είσαι δραστήριος και να μη σε σταματάει τίποτα. Και για να μην ξεχνάς ποτέ τη συμβουλή μου, πάρε αυτά τα βότσαλα και φρόντισε να μην τα χάσεις ποτέ.

Έπειτα, προχώρησε κρατώντας στα χέρια του το φωτεινό αστεράκι και τα βότσαλα. Ξαφνικά, άρχισε να μυρίζει θαλασσινό αεράκι. Μπροστά του απλωνόταν η απέραντη, καταγάλανη Θάλασσα. Τη χάζεψε για λίγη ώρα και άρχισε να της διηγείται τη συναρπαστική περιπέτειά του. Τελειώνοντας, της είπε:

- Πρέπει να συνεχίσω το ταξίδι μου, γιατί έχει περάσει η ώρα.
- Πριν φύγεις, θα ήθελα να δεχτείς ένα δώρο από εμένα, του απάντησε εκείνη.

Του έδωσε ένα κοχύλι και του είπε να το βάζει στο αυτί του όταν νιώθει μοναξιά.

- Θα ακούς τον ήχο του θαλασσινού νερού μου όταν βρίσκεσαι μακριά μου, θα με θυμάσαι και θα ηρεμείς. Και να θυμάσαι! Να φροντίζεις πάντα η ζωή σου να είναι «νόστιμη» και ενδιαφέρουσα, σαν το αλάτι στο νερό μου.

Προχωρώντας λίγο πιο πέρα, κουρασμένος καθώς ήταν, αποκοιμήθηκε στην καταπράσινη Γη. Μετά από μερικά λεπτά ξύπνησε και βρέθηκε σκεπασμένος με μια λουλουδοκουβέρτα, γεμάτη με πανέμορφα, πολύχρωμα λουλούδια.

- Τι είναι αυτό; ρώτησε απορημένος, αλλά και εντυπωσιασμένος.
- Αυτή είναι μια λουλουδοκουβέρτα και, για να σε προλάβω, εγώ σου τη χάρισα! Είμαι σίγουρη ότι στη μεγαλούπολη που ζεις έχετε όλοι ξεχάσει τις ομορφιές που σας χαρίζω. Καιρός να τις θυμηθείτε!
- Και, αν επιτρέπεται, ποια είσαι εσύ; ρώτησε διστακτικός.
- Είμαι η Γη και για να μη με ξεχάσεις ποτέ, κράτα αυτή τη λουλουδοκουβέρτα. Να φροντίζεις να είναι η ζωή σου πάντα «πολύχρωμη».

- Σε ευχαριστώ για την πολύτιμη συμβουλή σου και το δώρο σου! Αλλά έχω καθεί. Μπορείς να με βοηθήσεις να βρω τον δρόμο για το σπίτι μου;
- Σε αυτό θα σε βοηθήσει ο φίλος μου ο Άνεμος, του είπε και τον οδήγησε σε εκείνον.

Έτσι κι έγινε! Ο Δαμιανός ένιωθε πολύ χαρούμενος που θα επέστρεφε επιτέλους στο σπίτι του. Μόλις συνάντησε τον Άνεμο, του μίλησε για το πρόβλημά του κι εκείνος, χωρίς να χάσει στιγμή, με ένα δυνατό φύσηγμα, τον έστειλε στο σπίτι του.

Με μεγάλη συγκίνηση, αντίκρισε ξανά το σπίτι του και βρέθηκε πάλι με την οικογένειά του. Από τότε, το μπαλκόνι του φώτιζε για πάντα το αστεράκι που του είχε χαρίσει η Νύχτα. Με τα βότσαλα που του είχε δώσει το Ποτάμι, έφτιαξε ένα πλακόστρωτο και η λουλουδοκουβέρτα άνθισε και έγινε ένας πανέμορφος, πολύχρωμος και μυρωδάτος κήπος. Το κοχύλι το κράτησε για ενθύμιο, για να θυμάται τη φίλη του τη Θάλασσα και να ηρεμεί σε κάθε δύσκολη στιγμή του.

Η ζωή του Δαμιανού άλλαξε για πάντα. Έγινε «νόστιμη», «πολύχρωμη» και γεμάτη περιπέτειες. Οι φίλοι που συνάντησε σε αυτή την αναπάντεχη περιπέτεια τον βοήθησαν, όχι μόνο να βρει τον δρόμο για να επιστρέψει στο σπίτι του, αλλά, κυρίως, του έδειξαν τον δρόμο προς τη φύση. Ένωθε ευγνώμων για όσα έζησε μέσα στην ατυχία του και αποφάσισε να βοηθήσει τους φίλους του να καταλάβουν την αξία της φύσης και να μοιραστεί μαζί τους τις συμβουλές των καινούριων του φίλων.